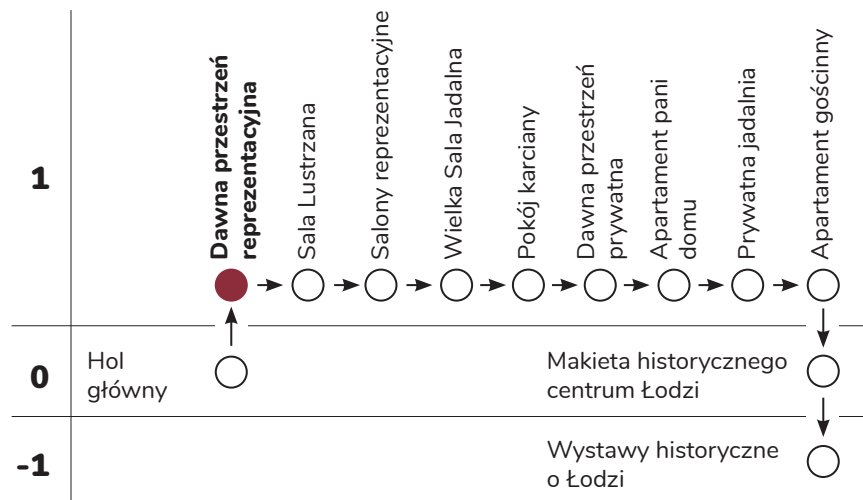

Trasa zwiedzania

Więcej informacji o bieżących wydarzeniach znajdziesz na stronie www.muzeum-lodz.pl
Zachęcamy do odwiedzenia sklepu z pamiątkami i wydawnictwami.

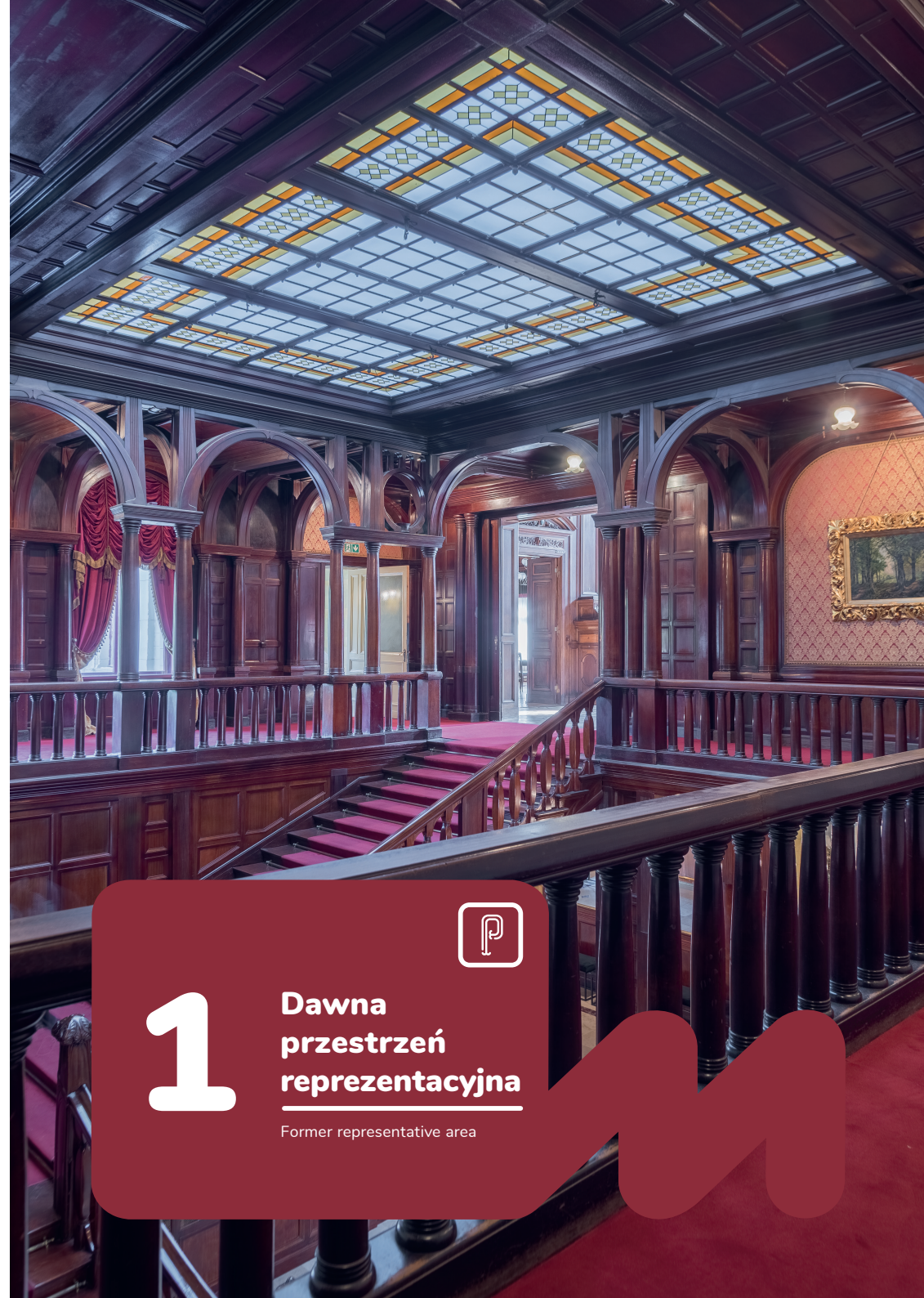
wideooprowadzanie
video tour

audioprzewodnik
audio guide

audiodeskrypcja
audio description

Hol główny – galeria górna paradnej klatki schodowej

Początki kariery Izraela Poznańskiego sięgają pierwszej połowy XIX wieku. U jej źródeł znajdował się biznes, który założył Kalman – ojciec Izraela – w latach 30. XIX wieku. Zajmował się on kupiectwem łokciowym, co oznacza, że handlował detalicznie tkaninami, być może był przedstawicielem fabryki Ludwika Geyera. Poznańscy, jak wszyscy Żydzi w tym czasie, musieli mieszkać w wyznaczonym przez władze rewirze żydowskim. Tam też rozwijali swoje firmy: wspomniany sklep oraz manufakturę. Młody Izrael opuszczał dzielnicę żydowską, by udać się na lekcje, kształcił się bowiem w Szkole Powiatowej Realnej Niemiecko-Rosyjskiej, mieszczącej się na Rynku Nowego Miasta, co świadczy o zamożności i postępowości jego rodziny. Po ukończeniu edukacji rozpoczął pracę w charakterze komisjonera, czyli pośrednika w handlu przędzą i gotowymi wyrobami. Od 1867 roku działał w ten sposób na zlecenie Karola Scheiblera – najważniejszego producenta przędzy bawełnianej w Królestwie Polskim. Doświadczenie z tego okresu zapoczątkowało w jego późniejszej działalności.

Izrael Poznański i Karol Scheibler często przedstawiani są jako rywale, jednak niezależnie od ich relacji warto wziąć pod uwagę fakt, że choć pierwszy z nich ustępował zamożnością drugiemu, to jednak Poznański pokonał dużo trudniejszą drogę do sukcesu niż jego wcześniejszy zleceniodawca. Poza pośrednictwem handlowym Izrael zajmował się również organizacją produkcji włókienniczej w systemie nakładczym, prowadził kantor rozdawczy, zaopatrując chałupników w przędzę, a następnie oddawał do wykończenia gotowe wyroby i je sprzedawał.

W wieku 17 lat poślubił Leonie z warszawskiej zasymilowanej rodziny Hertzów, co stanowiło kolejny ważny krok w rozwoju jego majątku. Lata 60. XIX wieku przyniosły następny przełom: uwłaszczenie chłopów i zniesienie rewiru żydowskiego sprawiły, że Żydzi mogli bez przeszkód nabywać działki, a rolnicy mieli prawo swobodnego dysponowania nadanymi im ziemiami. Dzięki temu Izrael Poznański mógł zakupić kilka nieruchomości, na których wzniósł swoją fabrykę oraz jedną, posiadającą już zabudowania, m.in. narożną kamienicę. Jako pierwsza powstała tkalnia, później stopniowo pojawiały się kolejne obiekty. Za licznymi przemianami kompleksu fabrycznego szły przeobrażenia budynku mieszkalnego Poznańskich – ze skromnej kamienicy zamienił się w jeden z największych miejskich pałaców fabrykanckich. Zachęcamy do przyjrzenia się jego fasadzie, gdzie obok klasycznych form zdobniczych, takich jak putta i girlandy owocowe, znajdziemy też symbole przemysłowe: elektromagnes, koło zębate, czółenka z przędzą oraz postacie wyposażone w atrybuty związane z życiem fabrycznym. We wnętrzach natomiast wyraźnie wyróżnione zostały funkcje, które pełnił budynek. Pierwsze piętro podzielone było na część reprezentacyjną, w której przyjmowano gości, oraz prywatną, będącą mieszkaniem właścicieli. Obecnie prezentujemy tu wystawy opowiadające o pałacu i jego domownikach. Na parterze mieściły się biura i sklep. W podziemiach znajdowały się magazyny. Niestety, nie znamy pierwotnego przeznaczenia wszystkich pomieszczeń.

